

Justitsministeren: Jeg tager kun Ordet for at bemærke, at jeg mod dette Affnit af Udvalgets Udkast Intet har at erindre. Hvad det af den 6te Landstingsmand for 9de Kredts (Jesens) stillede Forslag angaaer, maa jeg beklage, at jeg ikke kjender Omstændighederne og Forholdene paa Hederne saa nøie, at jeg kan understøtte Forslaget. Jeg maa derfor indskrænke mig til ganske at henstille Forslaget til det ærede Things Afgjørelse.

Flensborg: Jeg kan dog ikke lade § 29 hengaae uden at nedlægge en Indsigelse dertil; men da vi nærme os Midnat, skal jeg indskrænke mig til at gjøre det med to Ord. Det er vel sandt, at Regeringsforslaget i de tilsvarende Paragrapher er gaaet ind paa en særdeles stor Detail; men paa den anden Side er Udvalget i § 29 gaaet til den modsatte Yderlighed. Der kan være meget forskellige Meninger om, hvad der kan siges at „fremkalde eller befordre Ildbrand“, hvad der skal forstaaes ved et „forsvarligt Forhold“ i saa Henseende, og endnu mere troer jeg der er Grund til at nedlægge Indsigelse mod Slutningen af Paragraphen, hvor der kun paalægges Straf for grov Uagtsomhed eller uforsvarlig Forsømmelse. Det strider endelig ganske mod Lovgivningens almindelige Principer, at endogsaa den, der viser en saadan grov Uagtsomhed eller uforsvarlig Forsømmelse, kan fritages for at erstatte Staden, skøndt der paalægges ham Straf. Den ældre Lovgivning, navnlig Forordningen af 26de Mars 1841, har fulgt det modsatte Princip i denne Henseende. Jeg skal imidlertid ikke opholde mig herved, da det, jeg kunde have at fremsøre herom, vel ikke kunde nytte Noget, siden jeg hører, at den ærede Minister er enig med Udvalget; men det er temmelig abnormt, at det skal beroe paa Omstændighederne, om den, der endogsaa viser grov Uagtsomhed eller uforsvarlig Forsømmelse, skal erstatte den derved fremkomne Stade.

Ordføreren: Jeg tør efter det Anførte imødesee Endringsforslag fra det ærede Medlem, som maa gaae ud paa at sjerne, hvad jeg selv strax har gjort opmærksom paa, at

her er forudsat — ikke Nødvendigheden eller blot Rimeligheden engang, men — Muligheden af, at En kan blive idømt Straf uden at dømmes til Stadeserstatning, og altsaa som Følge deraf, hvis han selv eier Stedet, uden at miste Udsurancen. Jeg har selv gjort opmærksom paa, at det er Noget, som ikke ganske stemmer med, hvad man hidtil har antaget i denne Henseende, men som vi troede i mange soldige Tilfælde vilde være det Retsfærdige. Vil den ærede Rigsdagsmand ikke have dette optaget i Loven, maa han derom stille Endringsforslag. Ligeledes kan det være omdisputeerligt, om ikke de Udtryk, der ere brugte for at betegne Strafbarheden, ere for skarpe; det maa jeg ligeledes henstille til den anden Redaction, som jeg skal imødesee, og som vil give Udvalget Leilighed til nærmere at udtale sig.

Da ellers Tugen begjærede Ordet, stred man til Afstemning, hvorved

1) § 28 (see Anhang B, Sp. 249) vedtoges med 26 Stemmer mod 4, og var derved Udvalgets Mindretals (M. P. Bruun) Forslag, at Paragraphen skulde udgaae, afgjort.

2) Jesens Forslag til § 31:

At der i Paragraphen mellem 1ste og 2det Affnit indskydes et nyt Affnit saalydende:

„Saa skal og Den, som vil afbrænde Hedetørv eller Mosetørv, desangaaende varsle Brandfogden. Dog har han selv at paasee, at alle Forsigtighedsregler iagttages saaledes, at Skade ei kan afstedkommes; navnlig bør han ikke antænde Mere ad Gangen, end han er istand til med eget Mandskab enten at slukke med Vand eller at tildække tilstrækkelig med Sand, saafremt Saadant paa Grund af Storm eller andre Omstændigheder maatte blive nødvendigt.“

§ 31 vedtoges med 22 Stemmer imod 5.

3) § 31 (see Anhang B, Sp. 250) vedtoges eenstemmigt med 32 Stemmer.